

Arrest

nr. 185 763 van 24 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X, X, X, X en X, op 28 september 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 augustus 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 5 maart 2009 toe op het Belgische grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 19 november 2009 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest van 18 maart 2010 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster (RvV 18 maart 2010, nr. 40 440).

1.3. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 8 juli 2009 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – Model B (bijlage 13).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 8 juni 2010 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.5. Verzoekster diende samen met haar echtgenoot en kinderen op 26 mei 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.6. Verzoekster diende op 14 augustus 2015 samen met haar echtgenoot een tweede asielaanvraag in.

1.7. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 25 september 2015 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep werd door de Raad bij arrest van 14 januari 2016 verworpen (RvV 14 januari 2016, nr. 159 965).

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 17 oktober 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Deze beslissing werd door de Raad in beroep bij arrest van 19 augustus 2016 vernietigd (RvV 19 augustus 2016, nr. 173 355).

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 15 april 2016 de beslissing waarbij de in punt 1.5. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Tevens werd een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 25 augustus 2016 wederom de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Verzoekster werd hiervan op diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam: Y.(…)

voornaam: M.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Russische Federatie

+ 4 kinderen:

Y.(…), F.(…) (v), (…) Russische Federatie

Y.(…), A.(…) (m), (…) Russische Federatie

Y.(…), A.(…) (m), (…) Russische Federatie

Y.(…), Y.(…) (v), (…) Russische Federatie

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28 september 2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Mevrouw heeft vijf minderjarige kinderen. Haar kinderen zijn nog relatief jong (het oudste kind werd onlangs 8 jaar) en kunnen zich dus gemakkelijk aanpassen aan een nieuwe leefomgeving. Er blijkt niet dat het niet in het hoger belang van deze kinderen zou zijn om bij hun moeder, die in België niet over

enig verblijfsrecht beschikt en dus het Belgisch grondgebied dient te verlaten, te blijven. Er dient ook opgemerkt te worden dat ook de partner van mevrouw en tevens de vader van haar kinderen illegaal in het Rijk verblijft. Het hele gezin kan samen in het land van herkomst of elders een nieuwe toekomst opbouwen. Het wordt niet betwist dat het gezin reeds geruime tijd in het Rijk verblijft. Er dient echter te worden opgemerkt dat dit verblijf grotendeels illegaal was. Het wordt niet betwist dat de oudste kinderen van mevrouw hier school lopen. Het recht op onderwijs is echter geen absoluut recht is en betekent niet dat ingevolge het recht op onderwijs automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden. Het recht op onderwijs primeert niet op de regels inzake toegang, verblijf en vestiging zoals deze bepaald zijn in de Vreemdelingenwet. Er zijn geen aanwijzingen dat zij hun scholing niet elders zouden kunnen verderzetten.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 14 juni 2010 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verzoekster vraagt dat haar zaak zou worden samengevoegd met de zaak van haar echtgenoot, gekend onder rolnummer RvV 195 793, waarbij zij stelt dat zij een gezin vormt en samen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te hebben ingediend.

3.2. Het al dan niet samenvoegen van twee zaken behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad (RvS 26 mei 2009, nr. 193.526). *In casu* stelt de Raad vast dat het verzoekschrift in de zaak van haar echtgenoot met rolnummer RvV 195 793 op bepaalde punten verschilt van het verzoekschrift in de onderhavige zaak. Bijgevolg lijkt de gezamenlijke behandeling van beide zaken, ondanks het feit dat ze een gelijkaardige beslissing tot voorwerp hebben, een vlot verloop van het geding niet te bevorderen.

De vraag van verzoekster wordt dan ook verworpen.

3.3. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang in hoofde van verzoekster. Volgens verweerder beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*), een beslissing die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, niet over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoekster geen enkel nut kan opleveren. Tevens wijst verweerder er op dat de *in casu* bestreden beslissing een herhaald bevel betreft, nu er reeds op 15 april 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen (zie punt 1.9.).

3.4. De Raad wijst erop dat verzoekster in haar middel onder andere de schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt en ondanks het feit dat het *in casu* een herhaald bevel zou betreffen, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief, die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM

kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/ Turkije*, § 48; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 291).

3.5. De verwerende partij stelt in haar exceptie dat de aangevoerde schendingen van de verdragsrechtelijke bepalingen geenszins kunnen worden aangenomen en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van het middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoekster geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste en enig middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, van de artikelen 2, 7, eerste lid, 1°, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "(...) het principe van een goede rechtsbedeling en van de zorgvuldigheidsplicht die bij de Administratie rust (...)", van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Verzoekster zet haar enig middel uiteen als volgt:

"(...)

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juni 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringbevoegdheid, en de beslissing verzoekende partijen op te leggen het Rijk te verlaten binnen de zeven dagen is alvast een uitoefening van de weigeringbevoegdheid, , zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen.

Vooreerst dient reeds te worden vastgesteld dat de beslissing in casu stelt te zijn genomen op grond van een beslissing van het CGVS dd. 28.09.2015;

Dat een beslissing dd. 28.09..2015 geenszins verzoekende partij kan betreffen, vermits de Commissaris Generaal in casu een beslissing trof inzake verzoekende partij op 25.09.2015

Verzoekende partij kan derhalve niet met voldoende zekerheid weten of de beslissing al dan niet genomen werd met een juiste kennis van alle elementen uit haar dossier, en meer bepaald met de elementen uit de beslissing dd. 25.09.2015. Dit blijkt alleszins niet uit de verdere motivatie van de beslissing , zowel in feite als in rechte:

Dat inderdaad dient te worden vastgesteld dat de DVZ oordeelt dat verzoekende partij gelijk te stellen is met een onderdaan van de Russische Federatie: de DVZ meldt inderdaad onder de rubriek "nationaliteit" Russische Federatie;

Dat verder dient te worden vastgesteld dat de beslissing tevens meldt dat het bevel eveneens gegeven wordt voor alle landen van de Schengen zone

Dat tot slot de beslissing het uitsluitend heeft om " het land van herkomst" waarmee redelijk kan gesteld worden dat het om de Russische Federatie gaat, gelet op het voorgaande en bij afwezigheid naar iedere verwijzing naar de Poolse staat in de beslissing.

Dat echter hiermee geen rekening wordt gehouden wordt met de gevolgen die ook op internationaal vlak dien te worden toegekend aan een internationale beschermingsstatus toegekend in het kader van de Conventie van Genève, ongeacht deze bescherming toegekend wordt in het kader van de Vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming.

Dat deze vaststelling op zich reeds volstaat om de beslissing nietig te maken.

Een administratieve beslissing dient eveneens op een correcte feitenvinding te steunen, en op correcte gegevens, in feiten en in rechte.

Bij gebreke hiervan is de beslissing onverstaanbaar, minstens dubbelzinnig en kan door de verzoekende partij niet worden begrepen noch rechtmatig worden aangevochten.

In casu heeft dit ook voor gevolg dat de beslissing zoals opgesteld in het kader van een bijlage "13 quinquies" asielzoeker, met als melding "Nationaliteit: Russische Federatie" en verwijzing naar artikel 1, eerste lid 1° van de wet van 15.12.1980, het non-refoulement beginsel schendt, vermits de beslissing prima facie een uitwijzing naar de Russische Federatie mogelijk maakt.

Dat verzoeker verbod is opgelegd in België te blijven en eveneens in de andere Europese staten van de Schengen ruimte;

Dat uit de beslissingen derhalve duidelijk voorkomt dat indien de beslissingen zouden worden uitgevoerd, de DVZ van oordeel is dat de verzoekende partij naar de Russische Federatie dient te worden uitgewezen;

Dat de verwerende partij hierbij echter het gegeven totaal verwaarloost dat verzoekende partijen als politieke vluchtelingen erkend werden door de Poolse staat ;

Dat de verwerende partij hierbij geen rekening houdt met de internationale gevolgen die aan de internationale beschermingsstatus worden toegekend, internationale bescherming in casu toegekend door Polen zoals de beslissingen van het CGVS het stellen, beslissingen die als grondslag voor het bevel om het grondgebied te verlaten worden genomen en naar dewelke de aangevochten beslissing verwijst, allerminst theoretisch, vermits in casu niet met zekerheid kan worden gesteld dat naar de juiste beslissing verwezen wordt, vermits op 28.09.2015 geen beslissing getroffen werd inzake de verzoekende partij, doch wel op 25.09.2015.

Dat de genomen beslissing de toegekende internationale bescherming in het kader van de Conventie van Genève, helemaal niet in overweging neemt:

Dat de verwerende partij in casu niet met de nodige en voldoende zorgvuldigheid handelde en dat de beslissing tevens de motiveringsplicht schendt vermits geen rekening gehouden werd met de specifieke en persoonlijke situatie van verzoekende partij en de internationale gevolgen die aan het vluchtelingenstatus.

Dat deze specifieke situatie gekend is van de Belgische autoriteiten, reden trouwens waarom geen toepassing werd gemaakt van de Dublin Conventie ten aanzien van Mevrouw Y.(...) bij naar aankomst in België en van de navolgende beslissing van het CGVS in het kader van de tweede asielaanvraag;

De beslissing 13 QUINQUIES verwijst ook uitdrukkelijk naar de beslissing van het CGVS die nogmaals naar de internationale bescherming die de Poolse staat aan verzoekende partij heeft toegekend verwijst, om de vluchtelingenstatus in België te weigeren en of de asielaanvraag niet in overweging te nemen;

Dat het recht beschermd door artikel 3 onaantastbaar, ongedeed en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt;

Dat het samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen.

«L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permissifs de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni) ; »

Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan het evenredigheidsbeginsel schenden;

Overwegende dat de beslissing verder gemotiveerd wordt door het feit dat verzoekende partij niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort met geldig visum.

Dat deze verplichting houder te zijn van een geldig reispaspoort en geldig visum in casu echter niet van toepassing is vermits verzoekende partij vooreerst als vluchteling niet meer kan beschikken over een geldig paspoort van de Russische Federatie en dat vervolgens verzoekende partij in het bezit is gesteld van een volgens het CGVS, een steeds geldig Pools verblijfstitel door de Poolse Staat of minstens een verblijfstitel dat blijvend zou zijn;

Dat zij als dusdanig alleszins niet visumplichtig zijn;

Dat de aangegeven reden van de beslissingen bijgevolg de aangehaalde middelen schendt;

Dat de beslissing derhalve niet wettig is gemotiveerd en dient te worden vernietigd;

Dat uit de beslissing evenmin blijkt dat de verwerende partij met het huidige negatief beleid dat geleid wordt door de Poolse regering, ten aanzien van binnenkomende migranten en in het bijzonder ten aanzien van Tsjetsjenen.

Dat deze negatieve, gekende houding stelt de naleving van het non refoulement beginsel ernstig in vraag, daar Polen thans haar internationale verbintenissen niet meer nagaat, onder voorwendsel van veiligheidsmaatregelen

CFR <https://euObserver.c0m/justice/132793>

Poland says No to migrants after Brussels attack

Szydlo and Hungarian PM Viktor Orban: Populist leaders in central Europe have been making the terrorism-migration link since last year

(Photo: Official Facebook page of Viktor Orban)

By ANDREW RETTMAN BRUSSELS, 23. MAR, 17:59

Polish prime minister Beata Szydlo has said the Brussels attacks mean that Poland cannot take part in the EU's migrant relocation scheme.

"Twenty eight EU countries agreed to solve the issue through relocation. But I will say it very clearly: I do not see it possible to allow migrants in Poland at the moment," Szydlo told the Superstacja TV broadcaster on Wednesday (23 March).

Avramopoulos on Wednesday: "Those people who arrived on our shores are fleeing the same terror that struck in the heart of Europe"

(Photo: European Commission)

She criticised German chancellor Angela Merkel for having "invited migrants to Europe."

"This carefree attitude led to the problems that we have today," she said. "We cannot agree that thousands of migrants, who come to improve their lives, flow into Europe. There are also terrorists among them."

Earlier on Wednesday, she told a meeting of NGO leaders at her chancellery in Warsaw that the Brussels attacks meant the EU had lost control of the migration crisis.

"Europe is incapable of dealing with this enormous crisis," she said.

"When on Friday [18 March] the [EU] summit was coming to an end, European leaders went back to their capitals feeling that they had a good compromise, that they had found a solution to the crisis because they managed to conclude a deal with Turkey," she said.

"A few days went by, and suddenly the terrorists made a joke out of the deal and showed Europe that further declarations, further documents, further hours-long talks don't mean very much."

Poland's previous government had agreed to relocate up to 6,500 refugees from Greece and Italy in a mandatory quota system created by the European Commission.

Last week's EU-Turkey deal is to see Turkey take back irregular migrants from Greece in return for EU states volunteering to resettle Syrian refugees from Turkey on a one-for-one basis.

Facesaver

An EU source told EUobserver that Warsaw is not expected to take formal steps against the relocation scheme.

"They're hoping that it falls apart by itself and that they can take part in the resettlement project instead, allowing everybody to save face, the source said."

The fact is that even though central European states have spoken out against the quotas, it's the large, older member states who are doing almost nothing to implement them. That's where the real problem lies."

Leaders in central Europe have been making the link between refugees and terrorists since last summer.

They highlighted the fact that some of the Paris attackers entered the EU on fake papers via Turkey and Greece.

Turkey has also said it found nine would-be suicide bombers in a group of 7,000 Syrians who crossed the border in February.

But the EU commissioner in charge of migration, Dimitris Avramopoulos, on Wednesday in Brussels warned against "confusion" of the two issues.

"We are at the peak of two crises - security and migration - and while they overlap in timing they should not be confused. Those people who arrived on our shores are fleeing precisely the same terror that struck in the heart of Europe," he said.

"To antagonise those seeking protection would be giving in to the hatred... that terrorists try to sow," he added.

Fear

Speaking to EUobserver in Prague before the Brussels attacks, Simon Panek, the head of People in Need, a Czech NGO, said people in central Europe "fear" migrants because few of them have ever met an Arab.

He said populist media and politicians reinforced the bad feeling.

People in Need works on the front lines of the Syrian war. Operating out of Turkey, it has spent €20 million on feeding 200,000 people deep inside Syria. Panek said some NGOs have taken Syrian refugees to meet people in provincial Czech towns.

"When local people meet Syrian families and they hear their stories they're open-minded and helpful," he said.

"Fear is a very strong emotion," he added. "You can destroy love in one day. But it's much harder to deconstruct fear with rational debate."

Dat deze houding zich ook voornamelijk centreert op Tsjetsjenen :

Door: Ekke Overbeek - 26/09/16, 18:01

© Hollandse Hoogte. Minister van binnenlandse zaken Blaszczak spreekt met grenswachten, in mei van dit jaar

REPORTAGE Polen doet er alles aan om migranten, vooral uit Tsjetsjenië, te weren. "We willen hier geen wijken waar de sharia heerst."

De dictators van Tadzjikistan, Rusland en Wit-Rusland zijn maatjes

Shabnam Chudojdova

© Ekke Overbeek.

Shabnam Chudojdova

Shabnam Chudojdova is verbaasd: "Als Polen de mensenrechten schendt, hoort dat land toch niet thuis in de EU?" De 28-jarige uit Tadzjikistan rekende erop dat ze als politiek vluchteling naar de EU kon. Maar ze kwam bedrogen uit. Afgelopen donderdag bevestigde de Poolse ombudsman voor de burgerrechten wat mensenrechtenactivisten al maanden zeggen: Polen stuurt vluchtelingen terug nog voordat ze een asielerzoek kunnen indienen. Dat is in strijd met internationale conventies en met de Poolse wet.

Ook Chudojdova kwam er niet in. Ze is verbonden aan de Tadzjiekse oppositiebeweging Grupa 24. Leden van de groep 'verdwenen of werden vermoord en dus wilde ze naar het Westen. Bij vier EU-ambassades kreeg ze naar eigen zeggen geen visum. Ze besloot naar het Poolse grensstadje Terespol te reizen om daar asiel aan te vragen.

"De Poolse grenswachten zeiden dat ik zeker voor het geld kwam." Ze stuurden haar terug naar Wit-Rusland, waar ze direct achter de tralies verdween. "De dictators van Tadzjikistan, Rusland en Wit-Rusland zijn maatjes", vertelt ze. Na negen maanden gevangenis zorgde Amerikaanse bemiddeling ervoor dat ze vrijkwam en Polen binnen mocht. Daar wacht ze nu op vertrek naar de VS.

Ze tuigden me af en schoten een kogel in mijn lijf, ze behandelden me als een hond

Minder gelukkig is de Tsjetsjeen die bij de Helsinki-stichting (een mensenrechtenorganisatie) in Warschau zijn littekens laat zien. Geen naam in de krant, want vrouw en kinderen zijn nog in Tsjetsjenië. Toen zijn broer werd vermoord, vluchtte hij naar een stad elders in Rusland. Maar ook daar vonden de mannen van de Tsjetsjeense président Kadyrov hem. "Ze tuigden me af en schoten een kogel in mijn lijf." Voor de Poolse grenswacht was zijn verhaal niet overtuigend. "Ze behandelden me als een hond", zegt de bebaarde dertiger. "Het is gewoon racisme." Pas bij de tiende poging mocht hij het land in.

Ombudsman

Vanwege dit soort klachten deed de Poolse ombudsman voor de mensenrechten onlangs een onaangekondigde controle op het station van het stadje Terespol bij de grens met Wit-Rusland. Die controle bevestigde dat de grenswacht de regels schendt, maar ook dat de meeste vluchtelingen om economische redenen aankloppen. De druk op de oostgrens neemt langzaam toe. Dit jaar hield de grenswacht 60.000 keer iemand tegen.

Dubbelellingen inbegrepen, maar niettemin drie keer zoveel als in 2015. Tsjetsjenen zijn de grootste groep, ook onder de 13.000 vluchtelingen die Polen vorig jaar wél binnenliet. Tachtig procent reist direct door naar West-Europa. De laatste twintig jaar zijn zo'n 70.000 Tsjetsjenen via Polen naar de EU gekomen. In Duitsland vormen ze dit jaar de op vier na grootste groep asielzoekers. Berlijn zegt met Warschau te overleggen over deze instroom.

Deze regering staat niet toe dat duizenden moslimmigranten naar Polen komen. We willen hier geen wijken waar de sharia heerst

Mariusz Błaszczak

Aan Warschau zal het niet liggen. "Deze regering staat niet toe dat duizenden moslimmigranten naar Polen komen. We willen hier geen wijken waar de sharia heerst", aldus minister van binnenlandse zaken Mariusz Błaszczak. "Wij hebben een nieuwe route waarlangs moslims Europa binnenstromen afgesloten".

De regering kan hiervoor op brede steun rekenen, ook in Terespol. "Tôt drie weken terug kwamen er honderden Tsjetsjenen per dag. Nu zijn het er hooguit tien à twintig", zegt Tomasz Czapski. Hij is tevreden, ook al draait zijn bar voor het station minder omzet. Hij wijst op een stoel die volgens hem door Tsjetsjeense bezoekers werd gesloopt. "Ik word tenminste niet meer afgeblaft in mijn eigen café."

Ruim honderd meter verderop is net de dâgelijkse trein uit Wit-Rusland gearriveerd. Het grenskantoor vult zich met bebaarde mannen, vrouwen met hoofddoekjes en scharen kinderen. Sommigen staan voor de ramen, oog in oog met wachtende familieleden. Ook de 34-jarige Mamed Muskhanov staat buiten te wachten.

Hij vluchtte zelf een paar jaar geleden naar Polen en helpt nu lotgenoten. Vandaag wacht hij op twee Tsjetsjeense families. "Ze proberen het voor de 39ste keer." Een paar uur later loopt hij onverrichter zake het station uit. Geen enkele Tsjetsjeen is doorgelaten. "Het is toch onzin dat iemand 39 keer achter elkaar niet in staat zou zijn te zeggen dat hij asiel wil?" Hij schudt zijn

hoofd. "De grenswachten doen gewoon alsof ze het niet horen."

De naam van de afgetuigde Tsjetsjeen is bekend bij de redactie.

(...)

Angst voor Tsjetsjeense asielzoekers: Polen grijpt keihard in

GISTEREN, 07:22

BUITENLAND

JEROEN WOLLAARS / NOS

GESCHREVEN DOOR

Jeroen Wollaars

Correspondent Duitsland

Duitsland maakt zich zorgen over een opvallende stijging van het aantal asielzoekers uit Tsjetsjenië. Ze komen vooral via Wit-Rusland en Polen het land in.

Tot augustus dit jaar zijn er zo'n 7000 Tsjetsjeenen aan de Duitse grens geregistreerd. Daarmee staan ze inmiddels in de top 5 van het aantal vluchtelingen naar Duitsland.

De Tsjetsjeenen staan bekend als extremistisch. Na twee bloedige onafhankelijkheidsoorlogen met Rusland won de radicale islam in Tsjetsjenië terrein.

In Syrië en Irak vechten opvallend veel Tsjetsjeenen mee met IS. Dat de Duitse angst niet geheel onterecht is, blijkt in Brandenburg, even buiten Berlijn.

(...)

Daar houdt de politie ruim 70 extremistische moslims in de gaten. "Die zijn bijna allemaal afkomstig uit Tsjetsjenië", zegt Wolfgang Brandt van de deelstaat Brandenburg.

De Duitse regering heeft er bij de Polen op aangedrongen de grens met Wit-Rusland beter te bewaken. In de praktijk betekent het dat Polen bijna alle Tsjetsjeenen wegstuurt, ook als ze aanspraak maken op asiel.

1000 euro voor een ritje Berlijn

Het Poolse stadje Terespol, aan de grens met Wit-Rusland, werd het afgelopen jaar een populaire route richting West-Europa. "Elke ochtend om acht uur stonden hier tientallen taxi's", herinnert de eigenaar van het café tegenover het station zich. In de trein uit het Wit-Russische Brest zaten elke dag zo'n 450 Tsjetsjeenen. "Ze betaalden soms wel 1000 euro voor een ritje naar Berlijn."

Maar sinds kort gaat het heel anders aan de grens. De trein komt nog steeds, de Tsjetsjeenen ook. Maar ze komen het land niet meer in. De grenspolitie brengt alle passagiers naar een apart gebouwtje. Na een paar uur wachten worden ze bijna allemaal teruggezet op de trein naar Wit-Rusland. Soms mogen er twee of drie gezinnen door. Maar er zijn ook dagen dat iedereen terug moet.

Mensenrechtenschending

Mensenrechtenactivisten zijn verbijsterd: "Iedereen die hier komt, zegt dat hij asiel wil. Maar de grenspolitie wil het niet horen. De agenten sturen ze gewoon weg", zegt Mamed Muskhanon van de stichting 'Redding' die opkomt voor Tsjetsjeense vluchtelingen. "Dit is een schending van Poolse en internationale wetten."

Muskhanon kent mensen die al 20 of 30 keer de trein hebben genomen en asiel hebben aangevraagd in Polen. Maar telkens wordt hun aanvraag niet in behandeling genomen.

"Het is niet aan de grenswacht om te bepalen wie in aanmerking komt voor asiel", zegt hij.

In een donderdag verschenen rapport onderschrijft de Poolse ombudsman voor burgerrechten dat dit gebeurt. "Buitenlanders die duidelijk zeiden internationale bescherming te willen, of anderszins aangaven te worden vervolgd, kregen van beambten van de grenswacht niet de mogelijkheid een asielaanvraag in te dienen."

Hoewel de grenspolitie niet wil dat de NOS filmt op het station, geven ze toe dat ze mensen wegsturen. "Alleen dit jaar al hebben we meer dan 60.000 keer iemand geweigerd om Polen binnen te komen" zegt Dariusz Sienicki van de Poolse grenspolitie. Dat zijn land volgens experts de regels overtreedt is voor hem geen probleem. "Iedereen heeft z'n eigen mening. Maar hier werken professionals die de regels heel goed kennen".

Hij voelt zich gesteund door zijn minister van Binnenlandse Zaken Mariusz Blaszczak van de rechts-conservatieve regeringspartij Recht en Rechtvaardigheid. Die zei onlangs dat de Polen op deze manier "het land en de Europese Unie beschermen tegen de dreiging van extremisme".

'Mijn broer is verdwenen. Tsjetsjenië is niet veilig'

Dat de Polen en de Duitsers alle Tsjetsjeen voor extremisten houden gaat er bij Ruslan Shabajev niet in. Drie jaar geleden vluchtten hij en z'n vrouw Eliza voor de Tsjetsjeense président Kadyrov, die een schrikbewind voert tegen z'n critici. Ze kregen asiel in Polen. "We werken hier, we zijn niet naar Duitsland gegaan" zegt hij. Achter de getinte ramen van het grensgebouw zoeken ze zijn broer, die met vrouw en zes kinderen nu ook gekomen is. "Mijn

andere broer is verdwenen. Het is daar niet veilig voor ons", zegt Ruslan.

Maar ook vandaag besluit de grenspolitie dat zijn broer geen asiel mag aanvragen. Voor de vierde keer wordt het gezin teruggestuurd naar Wit-Rusland. Net als alle andere Tsjetsjenen.

Aantal asielaanvragen van Tsjetsjenen in Duitsland

Tot en met augustus 2016 zijn er 7048 Russen het land binnengekomen (bijna allemaal Tsjetsjenen).

De kans op asiel voor Tsjetsjenen is in Duitsland heel klein, slechts 4,6% heeft recht op een verblijfsvergunning. De rest kan vaak niet worden teruggestuurd, omdat ze door de Russische autoriteiten geen paspoort hebben gekregen en dus niet worden geaccepteerd.

Jeroen Wollaars over zijn bezoek aan Terespol:

"Duitsland heeft er bij Polen op aangedrongen de buitengrenzen beter te beschermen. Maar wat er in Terespol aan de Pools/Wit-Russische grens gebeurt, is geen grensbewaking. Wat daar gebeurt, is formeel in strijd met het vluchtelingenverdrag. Het lijkt er niet op dat Polen of Duitsland zich daar zorgen over maken. Merkel heeft onlangs beloofd dat er niet opnieuw zoveel vluchtelingen naar Duitsland zullen komen. Om politiek te overleven zal ze alles op alles moeten zetten om dat voor elkaar te krijgen. Het lijkt erop dat de regels daarvoor gebogen worden."

(...)

Dat het opgelegde verbod verzoekende partij in de huidige stand van zaken werkelijk tot de dood veroordeeld, vermits zij blootstaat voor een repatriëring naar de Russische Federatie, waar vast staat dat haar leven in gevaar is, daar waar haar problemen erkend werden door de Poolse Staat die haar een internationale bescherming geboden heeft, die ook internationale gevolgen heeft die de Belgische Staat dient na te leven.

Dat de genomen beslissing deze situatie helemaal niet in overweging neemt;

Dat de verwerende partij in casu niet met de nodige en voldoende zorgvuldigheid handelde en dat de beslissing tevens de motiveringsplicht schendt vermits geen rekening gehouden werd met de specifieke en persoonlijke situatie van verzoekende partij;

Dat zodoende, gelet op alle elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoekende partij en haar gezin, de beslissing evenmin blijkt geeft artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 te hebben nagegaan, dat het volgende voorziet:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Dat in dit verband vooreerst dient te worden vastgesteld dat niet alle kinderen in Polen geboren werden: alleen het oudste kind werd in Polen geboren, de vier andere kinderen zijn in België geboren en zijn niet gekend van de Poolse autoriteiten;

Dat uit de beslissing geenszins blijkt dat rekening gehouden werd dat minstens VIER KINDEREN in Polen onbekend zijn en dat dat tevens in Polen beide ouders niet als een gezin beschouwd werd;

Dat uit de beslissing niet kan worden uitgemaakt of de "terugkeer naar het land van herkomst" als Polen of de Russische Federatie opgevat wordt, daar waar dit element niet alleen ten aanzien van de gevolgen gehecht aan een internationale beschermingsstatus maar ook ten aanzien van de concrete, dagelijkse levensomstandigheden;

Dat de vijf in België geboren of getogen kinderen uiteraard geen Pools kennen en schoollopen in België, waar zij in Brussel het onderwijs in de Franse taal volgen;

Dat het Frans hun voertaal geworden is en dat zij noch Russisch NOCH Pools begrijpen of verstaan.

Dat zij met hun ouders af en toe nog Tsjetsjeens spreken, doch met een heel beperkt woordenschat, beperkt tot het heel basiek dagelijks leven (het eten, klaar maken, gaan slapen enz);

Dat de ouders uiteraard geen Pools spreken of verstaan, daar zij zich volledig hebben ingezet om de Franse taal onder de knie te krijgen en evenmin in België de mogelijkheid hadden om Pools te leren;

Dat vermits een terugkeer naar de Russische Federatie gelet op de toegekende internationale bescherming concreet als uitgesloten dient te worden aanzien, een terugkeer naar Polen, het volledig gezin in een totaal vreemde omgeving zou doen belanden, daar waar de beslissing enkel poneert dat jonge kinderen zich gemakkelijk aan een nieuwe leefomgeving zouden aanpassen; De beslissing houdt derhalve geen rekening met het in België opgebouwde leven, ouders en kinderen inbegrepen;

Dat evenmin rekening gehouden werd met het feit dat beide ouders een internationale bescherming in Polen hebben ontvangen, die echter van een verschillende aard is, - Mevrouw werd in Polen als vluchteling erkend, terwijl Mijnheer M.(...) de subsidiaire bescherming werd toegekend-, zodat een mogelijke uitwijzing uit Polen van de heer M.(...) mogelijk maakt indien zijn subsidiaire bescherming niet verlengd wordt, met als gevolg een mogelijke scheiding van het gezin.

Dat verder dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij zonder meer stelt dat de kinderen gemakkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe levenssfeer, zonder echter dat uit de beslissing zou blijken dat er rekening gehouden werd met het adaptatie vermogen van de ouders, in hun concrete levensparcours en

zonder in achtneming of enige garantie dat het gezin in Polen noch enige sociale hulp zou kunnen genieten - materieel of en socio-cultureel, daar de Poolse regering die hulp enkel toekent gedurende een heel beperkt periode van maximum 2 jaar: in casu zijn de ouders sinds geruime tijd in het bezit van de internationale bescherming en kunnen zij uiteraard prima facie niet meer aanspraak maken op enige hulp om de taal te leren, om een woning te zoeken, om werk te vinden enz ...

Dat evenmin rekening gehouden werd met de moeilijkheid voor het gezin na zeven jaar verblijf in België, een nieuwe "vlucht" te moeten aanvangen. Het koppel diende uiteraard afzonderlijk reeds Tsjetsjenië te vluchten, en dient thans België te verlaten : uit de beslissing blijkt geenszins dat de humanitaire en psychologische impact hiervan in rekening gehouden werd;

Dat indien onderwijs inderdaad op zich geen recht geeft tot verblijf, minstens rekening dient te worden gehouden met de gelegenheid dat voor gans het gezin Polen een totaal vreemde staat is, waar het gezin geen sociale banden mee heeft, en volledig afgezonderd zal zijn, daar waar het in België een sociaal net ontwikkelt heeft dat ook bijwerkt om de vluchtelingentrauma voorbij te gaan, maar ook nuttig en noodzakelijk is om de scholering van de kinderen op te volgen. ;

Dat in casu evenmin blijkt uit de nieuwe beschikking dat rekening gehouden werd met de gezondheidstoestand van het kind A.(...) dat sinds de geboorte in België behandeld wordt, dat niet blijkt dat rekening gehouden werd met het hoger belang van de kinderen die hetzij geboren hetzij getogen zijn in België waar zij al 8 jaar verblijven, dat niet blijkt dat rekening gehouden werd met de familielevens van het gezin in België , vermits onder meer man en vrouw een verschillende termijn voor het vertrek opgelegd werd, zodat evengoed artikel 8 van het EVRM geschonden wordt;

Dat het recht beschermd door artikel 3 onaantastbaar, ongedeed en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt ;

Dat het samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen.

«L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni) ; »

Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan het evenredigheidsbeginsel schenden;

Dat tot slot dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij tot hertoe geen beslissing bekend heeft gemaakt ivm de aanvraag tot verblijf die op grond van artikel 9 bis ingeleid werd.

Dat de huidige beslissing hierover evenmin één woord rept;

Dat verzoekende partij niet kan worden uitgewezen, zonder minstens te weten waarom haar aanvraag niet in aanmerking kon worden genomen, hetgeen uiteraard niet uit de beslissing kan worden afgeleid, zodat de beslissing nogmaals onbegrijpelijk voorkomt.

(...)"

4.2. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

4.5. Bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij

onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

In de bestreden beslissing wordt eveneens verwezen naar artikel 75, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Deze bepaling luidt als volgt:

“(...)”

§ 2

Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.

“(...)”

Artikel 52/3, § 1, van de vreemdelingenwet, waarnaar bovenvermeld artikel 75, § 2, van het vreemdelingenbesluit verwijst, stipuleert onder meer het volgende:

“§ 1

Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

“(...)”

4.7. Verzoekster stelt *“(...) (v)oooreerst (...)”* dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) zou zijn genomen op grond van de beslissing van de commissaris-generaal van 25 september 2015 en niet op grond van de beslissing van 28 september 2015, zoals foutief wordt vermeld zodat zij *“(...) derhalve niet met voldoende zekerheid [kan] weten of de beslissing al dan niet genomen werd met een juiste kennis van alle elementen uit haar dossier, en meer bepaald met de elementen uit de beslissing dd. 25.09.2015 (...)”*.

4.8. De Raad stipt aan dat het hier een materiële misslag betreft waarbij de datum van kennisgeving in de beslissing werd vermeld in plaats van de datum van de beslissing van de commissaris-generaal ten aanzien van verzoekster (zie punt 1.7.). Verzoekster toont niet aan dat haar belangen door deze materiële misslag zouden zijn geschaad. Deze materiële misslag is evenmin relevant in het licht van de motieven van de bestreden beslissing en derhalve niet van aard deze te vitiëren (cf. RvS 25 mei 2009, nr. 193.470).

4.9. Verzoekster houdt vervolgens een betoog waarbij zij erop wijst dat de bestreden beslissing vermeldt dat zij de Russische nationaliteit heeft, dat het bevel geldt voor alle landen van de Schengenzone en dat de bestreden beslissing “(...) *het uitsluitend heeft om ‘het land van herkomst’ (...)*” en er nergens naar Polen wordt verwezen en de verblijfsstatus die zij aldaar heeft. Volgens verzoekster “(...) *[volstaat] deze vaststelling op zich reeds (...) om de beslissing nietig te maken (...)*.” Verzoekster meent dat het non-refoulementsbeginsel wordt geschonden vermits het *in casu* bestreden bevel een uitwijzing naar Rusland mogelijk maakt, waarbij zij verwijst naar artikel 3 van het EVRM.

4.10. De Raad merkt op dat verzoekster uit het oog lijkt te verliezen dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk stipuleert dat zij België en de staten van het Schengengebied dient te verlaten, “*tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. (...)*” Indien verzoekster effectief over een verblijfstitel in Polen beschikt, hetgeen onder meer blijkt uit het schrijven van de Poolse autoriteiten van 15 juni 2009, dat in het administratief dossier is opgenomen, waarbij het overnameverzoek werd afgewezen en uit de beslissingen van de commissaris-generaal van 19 november 2009 en 25 september 2015, dan kan zij op legale wijze in Polen verblijven. Verzoekster kan absoluut niet worden gevolgd waar zij een schending van artikel 3 van het EVRM en van het non-refoulementsbeginsel koppelt aan een eventuele terugleiding naar de Russische Federatie. Uit niets blijkt immers dat aan verzoekster de verplichting wordt opgelegd om naar haar land van herkomst terug te keren. In zijn beslissing van 19 november 2009 geeft de commissaris-generaal uitdrukkelijk het volgende aan: “(...) *Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie – en asielbeleid op het feit dat u gezien uw erkenning als vluchteling niet mag worden teruggeleid naar Rusland, maar dat u wel naar Polen kan worden teruggeleid. (...)*” In zijn beslissing van 25 september 2015 herhaalt de commissaris-generaal: “(...) *In casu dient vastgesteld te worden dat er geen sprake is van een schending van het non-refoulementbeginsel voor zover u wordt teruggeleid naar Polen. U mag daarentegen noch direct of indirect worden teruggeleid naar de Russische Federatie. (...)*” In weerwil van verzoeksters beweringen kan uit de beslissing niet worden afgeleid dat haar beschermingsstatus in Polen zou worden miskend.

4.11. Met haar betoog dat de verplichting om over een geldig paspoort en een geldig visum te beschikken niet op haar van toepassing zou zijn omdat zij “*als vluchteling*” niet over een geldig Russisch paspoort zou kunnen beschikken en zij een geldige Poolse verblijfstitel heeft, bevestigt verzoekster de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat “*betrokkene (...) niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum*”. Het feit dat zij niet over een Russisch paspoort kan beschikken, stelt haar niet vrij van de verplichting om over de door artikel 2 van de vreemdelingenwet voorgeschreven binnenkomstdocumenten te beschikken. Als vluchteling zou verzoekster bij machte moeten zijn om een vluchtelingenpaspoort voor te leggen, maar zij blijft op dit punt in gebreke. Verzoekster staft ook haar bewering niet dat zij over een geldige Poolse verblijfstitel beschikt en aldus is vrijgesteld van een visum, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris op goede gronden het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) kon afleveren.

4.12. Verzoekster voert vervolgens aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de houding van de Poolse autoriteiten ten aanzien van binnenkomende migranten, meer specifiek ten aanzien van Tsjetsjenen, waarbij zij een aantal nieuwsberichten citeert in haar middel. Volgens verzoekster blijkt hieruit dat de Poolse Staat onder het voorwendsel van veiligheidsmaatregelen haar internationale verbintenis van het non-refoulementsbeginsel niet meer naleeft en dat zij zou blootstaan aan repatriëring naar Rusland.

4.13. De Raad stipt aan dat de effectiviteit van de bescherming in Polen reeds twee maal, en zowel door de commissaris-generaal als in beroep door de Raad, werd beoordeeld en dat tweemaal werd geoordeeld dat verzoekster niet aantoont dat Polen zijn verplichtingen niet zou nakomen. De door verzoekster in hun middel aangehaalde persartikels hebben betrekking op de houding van de Poolse autoriteiten naar aanleiding van Europese maatregelen in het kader van de recente vluchtelingen crisis. Deze persberichten hebben hoegenaamd geen betrekking op derdelanders die in Polen internationale bescherming genieten, zoals verzoekster en haar echtgenoot. Verzoekster toont hiermee in elk geval geenszins aan dat Polen hen zou repatriëren naar de Russische Federatie.

4.14. Verzoekster meent dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet werd nageleefd omdat haar vier jongste kinderen in België geboren zijn, aldus niet gekend zijn bij de Poolse autoriteiten en zij, haar echtgenoot en haar kinderen dus niet als een gezin worden beschouwd in Polen. Voorts stelt verzoekster dat zij de Poolse taal niet machtig zijn en dat haar kinderen school lopen in Brussel in het Frans. Volgens verzoekster zullen zij en haar gezin in “(...) *een totaal vreemde omgeving (...)*”

terechtkomen, hebben zij geen sociale banden met Polen en is er geen rekening gehouden met het in België opgebouwde leven en de psychologische impact van “(...) een nieuwe ‘vlucht’ te moeten aanvangen (...)”. Ook werd er, aldus verzoekster, geen rekening gehouden met de gezondheidstoestand van haar zoon A., die al sinds de geboorte in België behandeld zou worden.

4.15. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

4.16. In de bestreden beslissing werd als volgt gemotiveerd:

“(...)

Mevrouw heeft vijf minderjarige kinderen. Haar kinderen zijn nog relatief jong (het oudste kind werd onlangs 8 jaar) en kunnen zich dus gemakkelijk aanpassen aan een nieuwe leefomgeving. Er blijkt niet dat het niet in het hoger belang van deze kinderen zou zijn om bij hun moeder, die in België niet over enig verblijfsrecht beschikt en dus het Belgisch grondgebied dient te verlaten, te blijven. Er dient ook opgemerkt te worden dat ook de partner van mevrouw en tevens de vader van haar kinderen illegaal in het Rijk verblijft. Het hele gezin kan samen in het land van herkomst of elders een nieuwe toekomst opbouwen. Het wordt niet betwist dat het gezin reeds geruime tijd in het Rijk verblijft. Er dient echter te worden opgemerkt dat dit verblijf grotendeels illegaal was. Het wordt niet betwist dat de oudste kinderen van mevrouw hier school lopen. Het recht op onderwijs is echter geen absoluut recht is en betekent niet dat ingevolge het recht op onderwijs automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden. Het recht op onderwijs primeert niet op de regels inzake toegang, verblijf en vestiging zoals deze bepaald zijn in de Vreemdelingenwet. Er zijn geen aanwijzingen dat zij hun scholing niet elders zouden kunnen verderzetten.

(...)”

4.17. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoekster meent dat vier van haar kinderen in België zijn geboren en niet gekend zijn bij de Poolse autoriteiten waardoor zij in Polen niet als gezin zouden worden beschouwd, maar zij toont niet aan dat het onmogelijk zou zijn de administratieve gegevens in Polen aan haar actuele gezinssituatie aan te passen en voor haar ganse gezin een verblijfsvergunning te verkrijgen. Waar verzoekster aangeeft dat haar kinderen de Poolse taal niet machtig zijn, hier naar school gaan en Frans spreken, wijst de Raad op de overweging uit de bestreden beslissing dat de kinderen relatief jong zijn en zich kunnen aanpassen aan een nieuwe leefomgeving. Verzoekster weerlegt deze overweging niet. Verzoekster kan overigens niet worden gevolgd dat zij in een “(...) totaal vreemde omgeving (...)” terecht zal komen waar zij geen sociale banden heeft. Los van het feit dat verzoekster geen concrete bewijzen aanlevert van de bindingen die zij in België zou hebben uitgebouwd en van de moeilijkheden waarmee zij in Polen zou worden geconfronteerd, werden de in België opgebouwde bindingen hoogstens gedurende een kort precair verblijf, maar hoofdzakelijk in een illegale verblijfssituatie, opgebouwd, waardoor deze uit hun aard een weinig beschermenswaardig karakter vertonen. In de beslissing wordt dit trouwens als volgt verwoord: *“Het wordt niet betwist dat het gezin reeds geruime tijd in het Rijk verblijft. Er dient echter te worden opgemerkt dat dit verblijf grotendeels illegaal was.”* Verzoekster geeft ook aan dat haar zoon A. gezondheidsproblemen heeft en hiervoor al sinds zijn geboorte behandeld wordt, maar legt hiervan geen bewijs neer. Dit element werd overigens tevens door verzoekster aangevoerd in haar aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 26 mei 2013 (zie punt 1.5.), maar ook daarbij werden geen bewijzen van gezondheidsproblemen aangeleverd.

4.18. Wat de opmerking van verzoekster betreft dat artikel 8 van het EVRM zou worden geschonden nu aan haar (15 dagen) en aan haar echtgenoot (30 dagen) een andere termijn voor vrijwillig vertrek werd opgelegd, dringt zich de vaststelling op dat verzoekster bij deze kritiek geen belang meer heeft. Deze termijnen voor vrijwillig vertrek zijn thans immers reeds lang verstreken. De bewering van verzoekster dat er naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die zij heeft ingediend (zie punt 1.5.) nog geen beslissing werd genomen, mist feitelijke grondslag. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft op 15 april 2016 de beslissing tot onontvankelijkheid genomen (zie punt 1.9.).

4.19. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient er op te worden gewezen dat deze bepaling slechts kan worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). Aangezien een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet kan worden weerhouden door de Raad, dient ook niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM *in casu* van toepassing is en desgevallend geschonden wordt (RvS 28 februari 2005, nr. 141.340).

4.20. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 3, 8 en/of 13 van het EVRM, noch van de artikelen 2, 7 en/of 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat met bepaalde gegevens niet of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN